

"Vaig prendre la resolució de somriure més jo també"

Testimoni de Roger Bissonnette, mecànic i conductor d'autobusos escolars. Viu amb la seva dona a Côteau-du-Lac. Tenen dos fills adults.

28/04/2004

Vaig veure tertúlies filmades de sant Josepmaria i una cosa que m'impresionà fou el seu somriure alegre i contagiós. Després, vaig

conèixer gent que tenia també un somriure autèntic. Vaig prendre la resolució de somriure més, tot i les contrarietats que de vegades em trobava a la feina. Un amic em preguntà com ho feia per estar sempre de bon humor. Jo no sabia què contestar-li i li vaig dir que havia après això de Josepmaria Escrivà. La meva dona diu que el meu caràcter s'ha suavitzat, que he perdut algunes aspreses típiques dels mecànics.

Practicava la meva fe, anava a missa tots els diumenges, però mai se m'havia acudit que podia buscar la santedat. Això, pensava, és només per a sacerdots i religiosos. Però quan la meva dona em donà alguna de les homilies de sant Josepmaria per llegir, vaig descobrir que jo també podia arribar a ser sant. Fou una gran novetat.

Tenia el mal costum de dir grolleries quan em topava amb contrarietats al

llarg del dia, però em vaig adonar que havia de donar bon exemple, i vaig canviar els meus hàbits. Com en molts garatges mecànics a la regió, a les parets del meu hi havia certs calendaris no molt convenients. Vaig decidir treure'ls.

Al principi no fou fàcil posar en pràctica el que anava sentint. Però vaig aprendre que Déu és un Pare que ens estima tot i les nostres flaqueses, i que havia de procurar contínuament començar i recomençar.

Aquest relat ha estat publicat en el fullet "L'alegria dels fills de Déu", d'Alberto Michellini.

28 d'abril de 2004

dev.opusdei.org/ca/article/vaig-prendre-la-resolucio-de-somriure-mes-jo-tambe/
(06/08/2025)